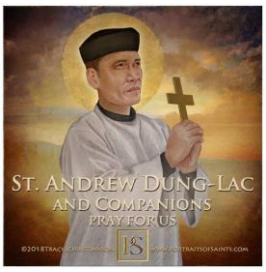
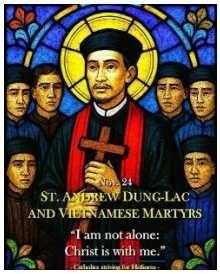
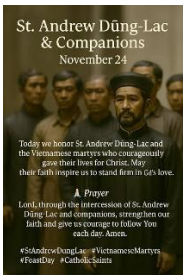
บทเทศน์และข้อคิด วันอังคารที่ 24 พฤศจิกายน 2026

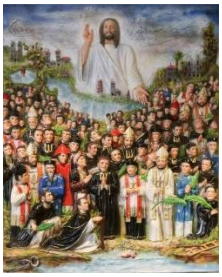
นักบุญอันดรูว์ ดุง-ลัก พระสงฆ์และมรณสักขี
กับเพื่อนมรณสักขีแห่งเวียดนาม 117 องค์ ศต. 19

บทอ่านประจำวัน: วิวรณ์ 14:14-19 และ ลูกา 21:5-11

หัวข้อไตร่ตรอง: "เขาฆ่าร่างกายได้ แต่ฆ่าความเชื่อไม่ได้!"

หากว่าวันหนึ่งมีคนมาบอกเราว่า "ถ้าคุณต้องการมีชีวิตอยู่ต่อไป เพียงแค่เหยียบไม้กางเขนที่วางอยู่บนพื้น แล้วคุณก็กลับบ้านได้อย่างปลอดภัย แต่ถ้าคุณปฏิเสธ คุณอาจต้องถูกประหารชีวิต!" ... ถ้าเป็นเรา เราจะทำอย่างไร? เราจะยอมเหยียบไม้กางเขนเพื่อรักษาชีวิต หรือยอมเสียชีวิตเพื่อรักษาความเชื่อ? คำถามนี้ไม่ใช่เรื่องสมมติสำหรับคริสตชนจำนวนมากในประวัติศาสตร์เอเชีย การบังคับให้เหยียบไม้กางเขนเคยเกิดขึ้นจริงในช่วงการเบียดเบียนคริสตชน รวมทั้งในประเทศเวียดนาม วันนี้ พระศาสนจักรเชิญชวนเราให้ระลึกถึง **นักบุญอันดรูว์ ดุง-ลัก และเพื่อนมรณสักขีแห่งเวียดนาม 117 องค์** ผู้ประกาศด้วยชีวิตว่า **"ความเชื่อที่แท้จริง มิใช่เพียงสิ่งที่เราพูดเมื่อทุกอย่างสะดวกสบาย แต่คือสิ่งที่เรายังยึดมั่น แม้ต้องสูญเสียทุกสิ่ง!"**

1. เด็กยากจนคนหนึ่ง กลายเป็นวีรบุรุษแห่งความเชื่อ

นักบุญอันดรูว์ ดุง-ลัก เกิดประมาณ ค.ศ. 1795 ในครอบครัวยากจนทางภาคเหนือของเวียดนาม เดิมท่านไม่ได้เป็นคริสตชน เมื่ออายุประมาณ 12 ปี ครอบครัวย้ายไปกรุงฮานอยเพื่อหางานทำ เด็กชายผู้นี้ได้พบกับครูคำสอนคนหนึ่ง ซึ่งรับเขาไว้ดูแล สอนให้รู้จักพระเยซูเจ้า จนเขาขอรับศีลล้างบาป และต่อมาได้รับศีลบวชเป็นพระสงฆ์ใน ค.ศ. 1823 นี่เป็นเรื่องที่น่าประทับใจมาก **ครูคำสอนธรรมดาคนหนึ่ง อาจไม่เคยคาดคิดเลยว่า เด็กยากจนที่ตนช่วยเหลือในวันนั้น จะกลับกลายเป็นนักบุญผู้ยิ่งใหญ่ของพระศาสนจักร!**

บางครั้ง เราอาจคิดว่าสิ่งดีเล็ก ๆ ที่เราทำนั้นไม่มีความสำคัญ แต่การให้โอกาสเด็กคนหนึ่ง การสอนคำสอนอย่างจริงใจ หรือการช่วยคนที่กำลังลำบาก อาจเปลี่ยนชีวิตของคน

คนหนึ่ง และส่งผลไปถึงคนอีกนับพันนับหมื่นคน เราไม่จำเป็นต้องทำสิ่งยิ่งใหญ่เสมอไป แต่เราต้องทำสิ่งเล็ก ๆ ด้วยความรักที่ยิ่งใหญ่

2. พระสงฆ์ที่ยอมเสี่ยงชีวิต แม้เพียงเพื่อไปสารภาพบาป

มีเหตุการณ์หนึ่งในชีวิตของนักบุญอันดรูว์ ดง-ลัก ที่น่าทึ่งมาก ในช่วงการเบียดเบียน ท่านถูกจับกุมครั้งแรกใน ค.ศ. 1835 แต่สัตบุรุษช่วยกันไถ่ตัวท่านออกมา ท่านเปลี่ยนนามสกุลเป็น “ลัก” เพื่อหลบเลี่ยงการจับกุม และยังคงปฏิบัติหน้าที่พระสงฆ์ต่อไป ต่อมาใน ค.ศ. 1839 ท่านเดินทางไปพบคุณพ่อเปโตร ที (Peter Thi) เพื่อรับศีลอภัยบาป แต่กลับถูกจับกุมพร้อมกัน ทั้งสองถูกทรมานและในที่สุดถูกประหารด้วยการตัดศีรษะเมื่อวันที่ 21 ธันวาคม ค.ศ. 1839 สิ่งที่น่าคิดคือพระสงฆ์องค์หนึ่งยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อไปรับศีลอภัยบาป ขณะที่เราบางคนมีโอกาสรับศีลอภัยบาปอย่างเสรี แต่กลับผลัดวันประกันพรุ่งอยู่เสมอ ท่านไม่ได้เป็นมรณสักขีเพราะไม่รักชีวิต แต่เพราะท่านรักพระเยซูเจ้ามากกว่าความปลอดภัยของตนเอง **ความกล้าหาญของนักบุญ ไม่ใช่การไม่รู้จักกลัว แต่คือการเลือกทำสิ่งที่ถูกต้อง แม้หัวใจจะหวาดกลัวก็ตาม**

3. พระวิหารพังทลายได้ แต่ความเชื่อไม่ควรพังทลาย

<u>พระวรสารวันนี้</u> พระเยซูเจ้าทรงเห็นผู้คนกำลังชื่นชมความงดงามของพระวิหารกรุงเยรูซาเล็ม แต่พระองค์ตรัสว่า วันหนึ่งจะไม่มีศิลาเหลือซ้อนทับกันอยู่เลย พระวาจานี้น่าตกใจ เพราะพระวิหารเป็นศูนย์กลางความเชื่อและความภาคภูมิใจของประชาชน แต่ใน ค.ศ. 70 พระวิหารแห่งนั้นก็ถูกทำลายจริง ๆ โดยกองทัพโรมัน พระเยซูเจ้ากำลังสอนว่าทุกสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น แม้จะยิ่งใหญ่เพียงใด ก็ไม่จีรังยั่งยืน อาคารวัดสวยงามอาจพังทลาย อำนาจอาจสิ้นสุด ทรัพย์สมบัติอาจสูญหาย แต่ความรักที่เรามีต่อพระเจ้าเป็นสิ่งที่มีคุณค่านิรันดร เรื่องนี้สอดคล้องอย่างงดงามกับชีวิตมรณสักขีเวียดนาม ผู้ปกครองในสมัยนั้นพยายามทำลายพระศาสนจักรด้วยการจับกุมพระสงฆ์ ทำลายหมู่บ้านคริสตชน และบังคับให้ผู้มีความเชื่อปฏิเสธพระเยซูเจ้า แต่สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือ ยิ่งเบียดเบียนคริสต์ศาสนา ความเชื่อของคริสตชนจำนวนมากกลับยิ่งหยั่งรากลึก จักรพรรดิและผู้เบียดเบียนเหล่านั้นล่วงลับไปแล้ว แต่พระศาสนจักรในเวียดนามยังคงดำรงอยู่อย่างมั่นคง **พวกเขาสามารถทำลายวัดได้ แต่ไม่สามารถทำลายพระเยซูเจ้าที่ประทับอยู่ในหัวใจของสัตบุรุษได้!**

นี่คือบทเรียนสำหรับพระศาสนจักรในปัจจุบัน เราควรดูแลอาคารวัดให้สวยงาม แต่ต้องไม่ลืมดูแลความเชื่อของผู้คนให้เข้มแข็งด้วย เพราะวัดที่สวยงามที่สุด มิใช่วัดที่มีหินอ่อน

ราคาแพงที่สุด แต่คือวัดที่มีชุมชนคริสตชนเปี่ยมด้วยความรัก ความเมตตา และความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า

4. วันเก็บเกี่ยว: พระเจ้าทรงมองเห็นผลแห่งความซื่อสัตย์

<u>บทอ่านจากหนังสือวิวรณ์วันนี้</u>กล่าวถึงภาพการเก็บเกี่ยวของแผ่นดิน มีผู้หนึ่งประทับอยู่บนเมฆขาว มีมงกุฎทองคำ และถือเคียวคมเพื่อเก็บเกี่ยว ภาพนี้เป็นสัญลักษณ์ของการพิพากษาของพระเจ้า เมื่อทุกสิ่งจะถูกเปิดเผย และความชอบธรรมจะได้รับการตัดสินอย่างสมบูรณ์ สำหรับผู้เบียดเบียน ความตายของมรณสักขีอาจดูเหมือนชัยชนะของอำนาจในโลกนี้ แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้า ชีวิตที่ซื่อสัตย์ของพวกท่านเป็นผลแห่งความเชื่อที่มีคุณค่า เมล็ดข้าวที่ตกลงดินดูเหมือนสูญหาย แต่วันหนึ่งกลับให้ผลมากมาย เช่นเดียวกับบรรดามรณสักขี เลือดของพวกท่านไม่ได้สูญเปล่า แต่กลายเป็นประจักษ์พยานที่หล่อเลี้ยงความเชื่อของคนรุ่นต่อมา

ในปี ค.ศ. 1988 สมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ทรงประกาศแต่งตั้งมรณสักขีเวียดนาม 117 องค์เป็นนักบุญ ประกอบด้วยชาวเวียดนาม 96 องค์ และธรรมทูตชาวยุโรป 21 องค์ ทั้งพระสังฆราช พระสงฆ์ และฆราวาส

วันหนึ่งพระเจ้าจะทรงถามเราด้วยว่า “ลูกได้ทำอะไรกับชีวิตที่เราให้ลูกมา?” เราอาจตอบไม่ได้ว่าได้สร้างอาคารใหญ่โต หรือประสบความสำเร็จมากมาย แต่ขอให้เราตอบได้ว่า “พระเจ้าข้า ลูกอาจไม่ได้ทำสิ่งยิ่งใหญ่ แต่ลูกพยายามซื่อสัตย์ต่อพระองค์ รักครอบครัว ให้อภัยคนที่ทำร้ายลูก และไม่ทอดทิ้งคนที่กำลังทุกข์ยาก” นั่นแหละครับ คือผลเก็บเกี่ยวที่พระเจ้าทรงปรารถนา

5. วันนี้เราอาจไม่ต้องตายเพื่อความเชื่อ แต่เราต้องกล้ามีชีวิตเพื่อความเชื่อ

วันนี้ไม่มีใครมาบังคับเราให้เหยียบไม้กางเขนเพื่อปฏิเสธพระเยซูเจ้า แต่บางครั้ง เราอาจปฏิเสธพระองค์โดยไม่รู้ตัว เมื่อเรายอมโกหกเพื่อรักษาผลประโยชน์ เมื่อเราไม่กล้ายืนหยัดเพื่อความถูกต้อง เมื่อเราปฏิเสธที่จะให้อภัย หรือเมื่อเรามองข้ามผู้ยากไร้ที่กำลังต้องการความช่วยเหลือ การเป็นมรณสักขีในความหมายดั้งเดิมคือการยอมสละชีวิตเพราะความเชื่อ แต่เราทุกคนได้รับเรียกให้เป็นพยานถึงพระเยซูเจ้าผ่านชีวิตประจำวัน **มรณสักขียอมตายเพื่อพระเยซูเจ้าเพียงครั้งเดียว แต่เราต้องเรียนรู้ที่จะมีชีวิตเพื่อพระเยซูเจ้าทุกวัน**

สรุปข้อคิดที่ควรไตร่ตรองวันนี้: สิ่งใดจะเหลืออยู่ เมื่อทุกสิ่งผ่านพ้นไป?

ขอให้เราจดจำภาพสองภาพจากวันนี้

ภาพแรก คือพระวิหารที่งดงาม แต่วันหนึ่งพังทลาย
ภาพที่สอง คือพระสงฆ์ยากจนชาวเวียดนามผู้ถูกประหาร แต่ความเชื่อของท่านยังคงเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้คนทั่วโลกเกือบสองศตวรรษต่อมา
สิ่งที่โลกเห็นว่ายิ่งใหญ่ อาจไม่คงอยู่ตลอดไป แต่สิ่งที่โลกเห็นว่าเล็กน้อย หากทำด้วยความรักต่อพระเจ้า อาจมีคุณค่านิรันดร
ขอให้เราทูลพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า โปรดประทานความกล้าหาญแก่ลูก มิใช่เพียงให้ลูกพร้อมตายเพื่อพระองค์ หากจำเป็น แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขอให้ลูกกล้าที่จะมีชีวิตเพื่อพระองค์ในทุก ๆ วัน” **เพราะผู้ที่ยอมสูญเสียทุกสิ่งเพื่อรักษาพระเยซูเจ้าไว้ ในที่สุดจะพบว่า ตนไม่ได้สูญเสียสิ่งที่สำคัญที่สุดเลย**

เกร็ดประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจอยากให้เป็นข้อคิด

1. นักบุญธีโอฟาน เวนาร์ด (Théophane Vénard) — มรณสักขีผู้เป็นแรงบันดาลใจให้นักบุญเทเรซาแห่งลีซีเออ ท่านเป็นธรรมทูตชาวฝรั่งเศสที่ถูกประหารในเวียดนาม ค.ศ. 1861 ขณะมีอายุเพียง 31 ปี จดหมายจากเรือนจำของท่านสะท้อนความเชื่อและความสงบใจอย่างน่าทึ่ง และต่อมาเป็นแรงบันดาลใจสำคัญแก่นักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซู ข้อคิดคือ **คนที่ดูเหมือนพ่ายแพ้ในสายตาโลก อาจกลายเป็นผู้จุดไฟแห่งความเชื่อให้คนรุ่นต่อมา**

2. เรื่องน่าทึ่งจากวาติกันในปี ค.ศ. 1988
เมื่อสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ทรงประกาศแต่งตั้งมรณสักขี 117 องค์เป็นนักบุญ รัฐบาลเวียดนามในขณะนั้นไม่อนุญาตให้ผู้แทนจากประเทศเดินทางมาร่วมพิธี แต่มีชาวคาทอลิกเวียดนามพลัดถิ่นประมาณ 8,000 คนเข้าร่วม ช่างเป็นภาพที่สะเทือนใจ: **ผู้คนที่เคยต้องจากบ้านเกิด กลับมารวมตัวกันเพื่อประกาศว่าความเชื่อของบรรพบุรุษยังมีชีวิตอยู่**

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ